

עמ"ת 21423-10-24 - יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

עמ"ת 21423-10-24

לפני: כבוד השופט עופר גרוסקופף

העוררים: 1. יוסף אלפקיר
2. עודאי אדרס (עציר)

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה
במ"ת 54786-07-24 מיום 8.10.2024, שניתנה
על ידי כבוד השופט זיו אריאלי
כ"ז בתשרי התשפ"ה (29 אוקטובר 2024)

תאריך הישיבה:
בשם העורר 1:
בשם העורר 2:
בשם המשיבה:

עו"ד ליאת יונניאן

החלטה

בפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט זיו אריאלי) במ"ת 54786-07-24 מיום 8.10.2024, במסגרתה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד העוררים, ומשכך, ובהינתן המיזוס להם בכתב האישום ועברם הפלילי, הורה על מעצרו מאחורי סורג ובריש עד תום ההליכים המשפטיים בעניינם.

כתב האישום וההליכים עד כה

1. ביום 22.7.2024 הגישה המשיבה (להלן: המדינה) כתב אישום נגד העורר 1, מר יוסף אלפקיר (להלן: יוסף), העורר 2, מר עודאי אידריס (להלן: עודאי), ותריסר נאשמים אחרים (להלן, יחד עם העוררים: הנאשמים), לפיו הם ניסו בצוותא לרצוח את מוחמד מג'יד סואעד (להלן: יעד החיסול) מפני

שחשדו כי הלה ירה למוות בראמי בן אלבאסט סואעד ז"ל (להלן: המנוח), שהינו קרוב משפחה של חלק מהנאשמים. לפי המתואר בכתב האישום, הנאשמים רקמו תכנית כדי להוציא לפועל את כוונותיהם, ולפיה הם יתחלקו לצוותים בעלי תפקידים שונים: חלקם יבצעו פעולות איסוף ותצפיות על יעד החיסול; חלקם יבצעו מעקב ומרדף אחריו; וחלקם יבצעו את הירי לעברו על מנת להמיתו. אחד מן הצוותים, שחלקו התמקד באיסוף מידע ותצפיות, כלל את העוררים ונאשם נוסף בשם ג'אלב חאלדי (להלן: ג'אלב. יחד עם העוררים: הצוות), שהינו דודו של המנוח וגיסו של יוסף. לפי הנטען, ביום 24.5.2024, בשעה 13:10, נסע הצוות יחדיו ברכב מסוג מאזדה, השייך לבנו של יוסף (להלן: המאזדה), לכיוון בית המעצר קישון, בו שהה יעד החיסול באותה השעה (להלן: בית המעצר), וביצעו תצפיות לעבר בית המעצר. יצוין כי על פי כתב האישום הפעילו הנאשמים שלושה צוותים נוספים שביצעו תצפיות באזור בית המעצר (להלן: צוותי התצפית הנוספים). בהמשך לכך, בשעה 14:15 נכנסה המאזדה לרחבת חניון בית המעצר, סירה בשטח תוך ביצוע תצפית עליו, ונסעה מהמקום. לאחר מכן, בשעה 14:25, כאשר יצא יעד החיסול מבית המעצר ונכנס לרכב שהמתין לו במקום, הודיעו על כך צוותי התצפית הנוספים ליתר הנאשמים, שהיו אמורים לבצע את החיסול, והחלו במרדף אחר יעד החיסול. בסופו של דבר, המרדף לא צלח והתכנית לחיסול היעד לא מומשה (להלן: האירועים). בשל האמור, הואשמו הנאשמים בביצוע בצוותא של עבירת ניסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וכן בעבירות נשק, לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב) לחוק.

2. להשלמת התמונה, יצוין כי הצוות נצפה פעמיים על ידי המשטרה במהלך האירועים. בפעם הראשונה, בשעה 13:48, הבחין שוטר סמוי בכביש 75 ברכב אשר מאפייניו הכלליים דומים למאזדה שביצעה את התצפית על בית המעצר (להלן: הרכב), ממנו יצא אחד הנוסעים וצילם את הניידת הסמויה (להלן: תמונת הניידת הסמויה). יודגש, כי השוטר הסמוי דיווח כי שהו ברכב שני נוסעים בלבד, אשר ישבו במושבים הקדמיים. שני הנוסעים זוהו על ידו בהמשך כג'אלב ועודאי (ראו מסמכים המסומנים בש/6 ו-תקע במסמכי התיק). עוד יובהר, כי לפי חוות הדעת של המעבדה הדיגיטלית במטה הארצי של המשטרה, רמת ההתאמה בין הרכב לבין המאזדה היא נמוכה יחסית (ראו מסמך המסומן תשנא). לצד זאת, דו"ח נוסף מטעם המשטרה בנוגע לחוות דעת זו הצביע על מספר מזהים נוספים, אשר ייתכן וביכולתם להעלות את רמת ההתאמה (ראו מסמך המסומן תקמח; פסקה 42 להחלטת בית המשפט קמא). הפעם השנייה בה נצפו העוררים על-ידי המשטרה התרחשה בשעה 14:40, אז נעצרו שלושת חברי הצוות יחדיו ברכב, בכביש 75 לכיוון קריית טבעון (ראו דוח פעולה המסומן ח).

3. במקביל להגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצר הנאשמים עד תום ההליכים, לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), בטענה כי ישנן ראיות המוכיחות לכאורה את אשמת הנאשמים. ביחס לעוררים, התבססה המדינה על הראיות הבאות: תוצרי האזנת נפח (וידיאו ואודיו) שהותקנה בביתו של אחד הנאשמים בח'וואלד, בו נערכה ההתארגנות למרדף אחר יעד החיסול (להלן: הבית בח'וואלד); מצלמות אבטחה של בית

המעצר, שתיעדו את תנועת המאזדה בסביבת בית המעצר; מחקרי תקשורת, המלמדים על איכוני הטלפונים של הנאשמים, ובכללם העוררים; דוחות פעולה ומזכרים של שוטרים; ונתונים נוספים שחולצו מהטלפון של עודאי, כגון תמונת הניידת הסמויה ושיחות ועידה טלפונית, אשר נערכו מטלפון זה עם חלק מהנאשמים.

4. מבחינת גרסת העוררים לאירועים, יוסף טען, החל מחקירתו השלישית במשטרה מיום 11.6.2024, כי כלל לא היה במאזדה בעת שהייתה בסביבות בית המעצר, אלא שהרכב אסף אותו מאוחר יותר בצומת טבעון (יצוין כי בדיון שנערך לפני טענו באי-כוחו כי הוא עלה לרכב במחלף יגור (ראו פרוטוקול הדיון מיום 29.10.2024, עמ' 11 ש' 11)), לאחר שביקש משאר חברי הצוות לבוא ולאסוף אותו לבית חולים, מכיוון שלא חש בטוב. לעומתו, עודאי לא סיפק בחקירותיו גרסה של ממש להימצאותו ברכב. לצד זאת, הוא טען בחקירתו מיום האירוע כי התבקש בשלב מסוים של האירועים לאסוף "מישהו לא נושם לבית חולים" (שם, עמ' 5 ש' 17). לבסוף, בין יתר טענות העוררים, הם טענו כי אין דרך וודאית לקשר בין המאזדה שתצפתה לעבר בית המעצר לבין הרכב שבו הם נעצרו, וכי כיוון נסיעת הרכב אינו תואם את הכיוון אליו נמלט יעד החיסול בעת המרדף אחריו - ובכך יש לשיטתם כדי להוכיח כי לא מתקיים כל קשר בינם לבין האירועים המפורטים בכתב האישום.

5. ביום 8.10.2024 החליט בית המשפט קמא כי העוררים יעצרו עד תום ההליכים נגדם (להלן: ההחלטה). בפתח הדברים, נקבע כי קיימות ראיות לכאורה לפיהן ג'אלב, אשר נעצר יחד עם העוררים, היה מעורב באופן משמעותי בתכנון הפגיעה ביעד החיסול, כפי שעולה בבירור מתיעוד במסגרתו הוא נשמע מצהיר במפורש בפני נאשם נוסף על כוונותיו לפגוע בו (פסקאות 28 ו-40 להחלטה). בהתאם לכך, נקבע כי הימצאותם של העוררים באותו הרכב עם ג'אלב בעת מעצרו, אשר התרחש בקרבת זמן ומקום לאירועים, מהווה ראיה נסיבתית חזקה ביותר הקושרת אותם אליהם. בנוסף לכך, בעניינו של עודאי עמד בית המשפט על ראיות לכאוריות נוספות הקושרות אותו לאירועים, ובכללן העובדה כי הטלפון, אשר בסבירות גבוהה שייך לו (שכן, הוא מקושר לחשבון הפייסבוק שלו, בחשבון ה-Whatsapp המקושר אליו מופיע שמו, ועוד), צילם את הניידת הסמויה, וכן מספר הטלפון המשוך למכשיר נטל חלק במספר שיחות ועידה טלפונית שנערכו עם נאשמים נוספים, ובהן שיחת הוועידה אשר הזניקה את המרדף אחר יעד החיסול (ראו עמ' 5 לבקשה למעצר עד תום ההליכים. להלן: שיחת הוועידה). אשר ליוסף, נקבע כי למרות שהשוטר הסמוי לא ראה אדם נוסף ברכב, וממילא לא זיהה את יוסף, אין בכך כדי לקבוע כי הוא אכן לא נכח בו, שכן ייתכן והשוטר הסמוי לא הבחין ביושבים בכיסאות האחוריים של הרכב. כמו כן, נקבע כי ישנן ראיות נסיבתיות נוספות בעניינו של יוסף הקושרות אותו לעבירת ניסיון הרצח, כגון העובדה שבנו הינו הבעלים של הרכב בו נתפס הצוות, וכן חפיפה בין נתונים אשר עלו מפריקת הטלפון שלו לבין מסלול הנסיעה של הרכב.

6. משנקבע כי גרסת המדינה מעמידה ראיות נסיבתיות לכאוריות בעניין העוררים, עבר בית המשפט

קמא לבחון אם גרסתם החלופית מטילה בגרסת המדינה ספק סביר. אשר לעודאי, נקבע כי הלה לא מסר כל גרסה סדורה ועקבית, וממילא אין בה כדי להתמודד עם המארג הראייתי הנסיבתי שהעמידה המדינה בעניינו. בכל הנוגע ליוסף, נקבע כי גרסתו אינה מספקת, בין היתר מכיוון שבחקירותיו הראשונות הוא לא העלה גרסה זו. לפיכך, נקבע כי המסד הראייתי הלכאורי הקושר את העוררים לעבירת הביצוע בצוותא של ניסיון הרצח - שריר וקיים. לעומת זאת, בית המשפט קבע כי ישנה חולשה ראייתית ביחס לעבירת הנשק המיוחסת אף היא לנאשמים, בעיקר מכיוון שהם לא נכחו בבית בח'וואלד, בו תועדו נאשמים אחרים כשהם מחזיקים את מה שנדמה, לפי בית המשפט קמא, ככלי נשק, וכי לא הוכח כי אכן היה מדובר בכלי נשק.

מכאן הערר שלפניי.

7. במסגרת הערר, טוענים העוררים כי שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי ישנן ראיות לכאורה בענינם. באשר ליוסף, טענתו המרכזית היא כי אין כל ראייה הקושרת אותו לעבירות בהן הוא מואשם, מלבד שהותו ברכב בעת המעצר, וכי אין כל הוכחה שהוא ברכב בזמן בו תצפתו נוסעיו על בית המעצר, ובעת שהתנהלו שיחות הוועידה הטלפונית בין יושבי הרכב לבין יתר הנאשמים. בהמשך לכך, נטען כי החולשה הראייתית שמצא בית המשפט קמא ביחס למודעותו של יוסף לכלי הנשק הנמצאים בבית בח'וואלד תקפה גם ביחס למודעותו לניסיון הרצח. טענות דומות ואחרות נטענו גם ביחס לעודאי.

8. במהלך דיון שנערך לפניי ביום 29.10.2024, חזרו הצדדים בעל-פה על עיקר טיעוניהם שבכתב (להלן: הדיון). בסיומו של הדיון, ולאחר שהשמעתי את הערותי, הוחלט כי באת-כוחו של עודאי תודיע אם היא עומדת על הערר, ויומיים לאחר מכן היא הודיעה כי היא מבקשת למחוק את הערר בעניינו של מרשה. לפיכך, הערר בעניינו של עודאי נמחק בזאת. בהתאם לכך, המשך הדיון יוקדש לעניינו של יוסף בלבד.

דיון והכרעה

9. לאחר שקילת טענות הצדדים בערר, בכתב ובעל-פה, ומשעיינתי בחומר הראיות שהונח לפניי, הגעתי למסקנה כי דין הערר בעניינו של יוסף להתקבל, במובן זה שהחלטה בדבר מעצרו עד תום ההליכים תתבטל, וייקבע כי בהינתן החולשה הקיימת בראיות לכאורה ביחס לאשמתו בעבירות המיוחסות לו, יש לקבל תסקיר שירות מבחן בעניינו, ולאחר מכן תיבחן בשנית הבקשה למעצרו עד תום ההליכים בפניי בית המשפט קמא. אפרט את נימוקי.

10. כידוע, ראיות לכאורה הן ראיות גולמיות, אשר לאחר שיבחנו ויעובדו במסגרת ההליך העיקרי

עשויות להוביל להרשעה (בש"פ 8174/23 תורכ נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (14.12.2023) (להלן: עניין תורכ); בש"פ 2685/24HAGOS JOSAF נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (10.4.2024)). בהתאם לכך, לשם קביעה כי קיימות ראיות לכאורה במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים די לבחון האם מכלול הראיות מעלה פוטנציאל סביר להרשעת הנאשם, ואין צורך לעמוד ברף ההוכחה הפלילי (בש"פ 3916/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.6.2022); בש"פ 6226/23 עואדה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.9.2023)). בענייננו, היות שחומר הראיות הינו נסיבתי בלבד, יש לבחון האם הראיות הנסיבטיות הקיימות יוצרות יחדיו מארג ראיתי אשר ביכולתו לבסס הרשעה. כלומר, על בית המשפט לבחון אם לא הוצג תרחיש חלופי מצידו של הנאשם, המתיישב עם מכלול הראיות הנסיבטיות, והעשוי בסיומו של ההליך המשפטי, להעלות ספק סביר בגרסת המדינה (בש"פ 6339/20 ברזילי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (22.10.2020); עניין תורכ, בפסקה 11). לטעמי, כפי שיפורט להלן, הגם שתרחיש המדינה ביחס למעורבותו של יוסף, כפי שהוא מתואר בכתב האישום, הוא בהחלט אפשרי, ישנה בו חולשה ראייתית, הנוגעת לשאלת נוכחותו של יוסף ברכב בזמן בו עסקו נוסעיו בפעילות איסוף המידע. אפרט.

11. כזכור, לפי התרחיש שהעמידה המדינה, נוכחותו של יוסף ברכב, אשר בנו הוא בעליו, יחדיו עם עודאי וג'אלב, בזמן ובמקום הסמוכים לקרות האירועים, מצביעות עליו, ולו באופן לכאורי, כמי שהיה מעורב בתפקיד שהוטל על שאר הצוות במסגרת ניסיון החיסול. ואכן, ככל שיוסף נכח ברכב בזמן ההתרחשות הפלילית, דהיינו בזמן התצפית על בית המעצר והדיווחים על כך ליתר הצוותים בשיחות הוועידה הטלפונית (להלן: ההתרחשות הפלילית), נדמה כי יש בכך כדי להעמיד מסקנה מפלילה לכאורית בעניינו. כך, שכן בית משפט זה קבע פעמים רבות כי ככלל, נוכחותו של נאשם, שאינה מקרית, במקום שבו מתבצע פשע, מהווה ראיה נסיבטית משמעותית למעורבותו בו (ע"פ 2463/94 גולשוילי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 433, 445-444 (1997); ע"פ 2050/21 אלהואשלה נ' מדינת ישראל, פסקה 86 (16.5.2023)). עם זאת, וכמתואר לעיל, מאז חקירתו השלישית, יוסף העמיד גרסה משלו, לפיה כלל לא נכח ברכב בשלבים המוקדמים יותר של האירועים, אלא נאסף על ידו לאחר שהסתיימה ההתרחשות הפלילית. אם כן, השאלה בעניינה חלוקים הצדדים בשלב הנוכחי היא למעשה אחת - האם יוסף נכח במאזדה בזמן שהתבצעה ההתרחשות הפלילית - דהיינו, בעת שנוסעיה שימשו כצוות תצפית על בית המעצר בו שהה יעד החיסול. לפיכך, יש לבחון האם יש בגרסתו של יוסף כדי להעלות ספק סביר בדבר נוכחותו במאזדה בין השעה 13:10 לשעה 14:15. בהקשר זה, יובהר כי טענות הצדדים המוסבות על זמנים קודמים או מאוחרים להתרחשות הפלילית, כגון כיוון נסיעת הרכב לאחר תחילת המרדף אחר יעד החיסול, אינן רלוונטיות להכרעה שלפניי כל עוד אין הן נוגעות לשאלת הימצאותו של יוסף במאזדה בשעת החלק שלקחו המצויים בה, על פי הנטען, בהתרחשות הפלילית.

12. לטעמי, אכן יש בגרסתו של יוסף כדי להעלות פוטנציאל לספק סביר ביחס לגרסת המדינה. ראשית, בחומר המונח לפניי לא מצאתי ראיה חותכת המלמדת כי יוסף נכח ברכב לאורך כל

ההתרחשות הפלילית. כך, למשל, תמונות ממערכת עין הנץ של משטרת ישראל אשר צילמו את הרכב מעלות כי ג'אלב ועודאי שהו בו, אך לא ניתן להבחין בהן בנוכחות יוסף (ראו מסמך המסומן תקע). כמו כן, שיחות אשר נערכו מהטלפון של יוסף (להלן: מנוי הטלפון של יוסף או הטלפון), כמו גם איכוניו של הטלפון, אינם מזוהים בבירור את מיקום הטלפון עם מיקום הרכב או קושרים באופן אחר את הטלפון להתרחשות הפלילית (ראו מסמך המסומן תקסט). כך, שיחות הטלפון היחידות בהן מעורב מנוי הטלפון של יוסף הן שיחה במשך 34 שניות בשעה 13:52 עם יוסף זוייתי, אשר יוסף הוא לקוח במוסך שלו (ראו הודעה המסומנת 45), ושיחה במשך 148 שניות בשעה 14:11 עם מנוי המזוהה עם אחיו של ג'אלב (ראו מסמך המסומן תצא), אשר אינו חשוד בתיק בעצמו. עוד יצוין, כי בשיחות הוועידה בין יתר הנאשמים לא משתתף מנוי הטלפון של יוסף (ראו מזכר המסומן תקסז). באשר לאיכוני הטלפון, ישנו איכון אחד בלבד של הטלפון בזמן ההתרחשות הפלילית, בשעה 13:52 בקרבת קיבוץ יגור. אכן, בזמן זה, לפי מצלמות עין הנץ, גם הרכב נמצא בקרבת מחלף יגור. עם זאת, נטען כי יוסף עלה לרכב ממחלף יגור, כך שעל פניו ייתכן והוא שהה באזור זה באופן עצמאי ונפרד מהרכב אשר נסע בקרבת מקום. בנוסף, לגרסתו של יוסף, הטלפון שלו נשכח ברכב (ויש לזכור כי המדובר ברכב השייך לבנו, ואשר בו נסע צפונה בשלב מוקדם יותר), כך שאף אם ניתן היה להצמיד את איכון הטלפון למיקום הרכב (וכאמור, יש בכך קושי) - ספק אם היה די בכך כדי להוכיח באופן מובהק את נוכחותו של יוסף ברכב (ויובהר כי אין ראיות המלמדות באופן מובהק שהשיחות היוצאות מהטלפון נעשו על ידי יוסף). אם כן, אין ראיה פוזיטיבית חד משמעית הממקמת את יוסף ברכב קודם לשעה 14:40, בה נעצר יחד עם יתר הנוסעים, כעשרים וחמש דקות לאחר סיום חלקו של המאזדה בהתרחשות הפלילית לפי כתב האישום.

13. יתרה מכך, ישנה אף ראיה פוזיטיבית חיצונית התומכת בגרסתו של יוסף כי לא נכח ברכב לפחות בעת חלקה הראשון של ההתרחשות הפלילית. ראיה זו היא דיווחו של השוטר הסמוי אשר לפיו, כזכור, ראה זזיהה בשעה 13:48 רק שני נוסעים ברכב (ג'אלב ועודאי) ולא דיווח על נוסע שלישי (יוסף). ראיה זו, גם אם אינה קונקלוסיבית, מחזקת את גרסתו של יוסף כי בשעה האמורה (13:48) לא שהה ברכב. חיזוקים נוספים לגרסתו ניתן למצוא באמירתו בחקירתו הראשונה במשטרה, שנערכה ביום האירוע, כי הוא לא חש בטוב, וכן באמירתו של עודאי בחקירתו מאותו היום כי הוא התבקש להסיע "מישהו" לבית החולים (ויצוין שלטענת יוסף אין בינו לבין עודאי היכרות קודמת). אם כן, לא רק שאין ראיות הסותרות באופן מובהק את גרסתו של יוסף, אלא שישנה ראיה התומכת בה, ואף חלקים מהודעות העוררים מיום האירוע המתיישבים עמה. יובהר, עם זאת, כי גרסת יוסף אינה חפה מקשיים כלל ועיקר, ולפיכך אין בה כדי להצדיק קביעה לפיה אין ראיות לכאורה בעניינו. כך, למשל, ישנו פער ביחס למיקום בו יוסף עלה לרכב, כאשר בחקירותיו הראשונות הוא ציין כי עשה כן בצומת טבעון בעוד בהמשך ההליך ובפני ציינו באי-כוחו את מחלף יגור. בנוסף, לא הוצגה כל ראיה התומכת בנסיבות שהייתו של יוסף במחלף יגור, ובאמצעים שבהם יצר קשר עם שאר חברי הצוות על מנת שיבואו לאסוף אותו (וזאת בהינתן גרסתו לפיה הטלפון נשכח על ידו ברכב). קשיים אלו ואחרים ראוי שיבדקו היטב במסגרת ההליך העיקרי בתיק. סיכומם של דברים, בשלב זה, בהינתן הקושי לשלול על בסיס הראיות הגלומות

בתיק את גרסתו של יוסף כי לא נכח ברכב בשעת ביצוע חלקו בהתרחשות הפלילית (תצפית על בית המעצר בו שהה יעד החיסול), הרי שהיא מייצרת חולשה מהותית בפוטנציאל הרשעה, אשר ייתכן ובסופו של ההליך יעלה כדי ספק סביר בגרסה שהעמידה המדינה.

14. לאור הניתוח האמור, סבורני כי ישנה חולשה מהותית בראיות הלכאוריות הקושרות את יוסף לעבירת הביצוע בצוותא של ניסיון הרצח, בנוסף לחולשה הראייתית שנקבעה בעניינו בבית המשפט קמא ביחס לעבירת ההחזקה בנשק. לנוכח חולשה ראייתית זו, ולמרות חומרת כתב האישום, יש מקום לבחון, לאחר קבלת תסקיר מעצר בעניינו, האם באיזון השיקולים מתקיימים התנאים המאפשרים את שחרורו של יוסף לחלופת מעצר. לפיכך, סבורני כי על בית המשפט קמא לבחון בשנית את מעצרו של יוסף עד תום ההליכים, בהינתן הקביעה בדבר חולשה ראייתית במכלול כתב האישום בעניינו, ובפרט את האפשרות כי הוא יישלח למעצר בפיקוח אלקטרוני, וזאת לאחר שיערך תסקיר שירות מבחן בעניינו.

15. סוף דבר: לאור כל האמור, ההחלטה בדבר מעצרו של יוסף עד תום ההליכים - מבוטלת. שירות המבחן מתבקש להכין תסקיר בעניינו של יוסף עד ליום 15.12.2024, אשר יבחן את האפשרות להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני. לאחר שיערך התסקיר, בית המשפט קמא יקיים דיון חוזר בבקשה למעצרו של יוסף עד תום ההליכים, בשים לב לאמור בהחלטה זו ולהמלצות שירות המבחן בתסקיר שיוגש. עד למתן החלטה אחרת על ידי בית המשפט קמא יותר יוסף במעצר מאחורי סורג ובריח.

ניתנה היום, ו' בחשון התשפ"ה (7.11.2024).

עופר גרוסקופף
שופט